

ΙΤΤΙΤΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

• ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΔΑ

(Συνέχεια ἑκ τοῦ προτύπουμένου)

Ο Μπερισσόν θγῆκε ἔξω, γελῶντας κάτω ἀπ' τὰ ἀνύπαρκτα μουστάκια του.

—Γιασιγιά, εἶπε οτή Φραγκισκή, μόλις μπήκε στήν κουζίνα, ἔχω τὴν γιώμη, διτὶ πρόκειται νὰ μ' λησσούν γιὰ σοθαρά πράγματα... Ο μαστρο-λουδοβίκος φαίνεται πολὺ κατσουφιασμένος.

—Στὴ δουλειά σου! φῶνάεις αὐτὸς πάστρη καὶ Φραγκισκή. Ό μαστρο-λουδοβίκος έρει πολλὰ περισσότερα ἀπὸ μᾶς.. Εἶνε δυνατός σάν ταῦρος παρ' όλο τὸ λεπτὸ του ἀνάστημα.. καὶ πιὸ γενιαῖος ἀπὸ λιοντάρι.. Μάς μὲν ήσουχος.. Ή μικρή μας Αὐγῆ μπορεῖ νὰ κάνῃ καλά τέσσερες σάν κι' αὐτόν...

—Μπᾶ! ἔκανε ὁ Μπερισσόν. Δέν τὸ δεῖχνει καθόλιτο..

—“Ακού τι σοῦ λέω!.. τοῦ ἀπάντησε η γιαγιά του..

Καὶ τελειώνοντας τὴν ουκήτησι, ἐπρόσθετο:

—“Εὖ δὲν ἔχεις ήλικια να μιλᾶς γι' αὐτά τὰ πράγματα. Στὴ Σουλειά σου...”

—Δὲν είσου εύτυχισμένη, καθὼς φαίνεται, Αὐγή; εἶπε ὁ Ερρίκος, δίτης στὸ Μπερισσόν θγῆκε απὸ τὸ δωμάτιο.

—Σὲ βλέπω τὸ σπάνια, ‘Ερρίκε! ἀπάντησε η Αὐγή.

—Καὶ μὲ κατηγορεῖς γι' αὐτό, λατρευτό μου παιδί.

—Ο θεός νὰ μεταρρύσῃ!.. Μάς μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ μυαλό μας, φτωχής ἔγκλειστης, ὅπως ἔγω, νὰ σχηματίζῃ διάφορες τρέλλες ίδεες... Ξέρεις, ‘Ερρίκε, μεσ' στὸ σκοτάδι, τὰ παιδιά φοδύσσανται, καὶ μόλις ξερπάσσει, ξεχνάντων τοὺς φόδυσας των... Τὸ ίδιο συμβαίνει καὶ μὲ μένα: η παρουσία σου φτάνει γιὰ νὰ διαλύσῃ τὴν ψυχή μου...

—Νοιώθεις γιὰ μένα τὴ στοργὴν καὶ τὸ κόρη, Αὐγή, εἶπε ο Λαγκαρντέρ, γυρίζοντας ἄλλοι τὸ βλέμματά του. Σ' εἴδηχειστο.

—“Ωστε νοιώθεις γιὰ μένα τὴ στοργὴν, ένδος πατέρα, ‘Ερρίκε; ρώτησε η Αὐγή.

Ο ‘Ερρίκος δὲν ἀπάντησε, δλὰ καὶ σηκώθηκε κ'. ἔκανε τὸ ύδωρ τοῦ τραπεζίου. Αυμέσως η Αὐγή ξεπολόπει πρὸς τὸ μέρος του μιὰ καρέκλα καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαρά.

—Ωραία! Κάθησε.. Κάθησε νὰ κουβεντιάσουμε, ὅπως τὸν πατήρα καὶ τὴν θυμάσαι πόσο εὐχάριστα περινούσαν τότε η δρες;

Μάς ὁ ‘Ερρίκος δὲν συμμερίζοταν τὴ χαρά της. Φαινόταν θλιψιμένος κι' δινειρόπολος.

—Η δρες δὲν είναι πειά δικές μας, τῆς πατάνησης.

Η Αὐγή τοῦ ἐπίσαε τότε τὰ γέρια καὶ τὸν κύππαδε στὰ ματιά τοῦ γλυκά, ὥστε ὁ φτωχός μαστρο-λουδοβίκος, ξένιος τοῦ κατοικού του, προσπαθώντας νὰ καμουφλήσει τὸν δικαίωμα τοῦ προηγείται τῶν δακρύων.

—Υποφέρεις κ' ἔσθ, ‘Ερρίκε.. Δεν εἰν' ἔται: ψωμύρισε, η Αὐγή.. Ο Λαγκαρντέρ κούνησε τὸ κεφάλι του, προσπαθώντας νὰ καμουφλήσει τὸν δικαίωμα τοῦ προηγείται τῶν δακρύων.

—Απατάσαι, Αὐγή.. Μάς μέρα, ἔδω καὶ πολλὰ χρόνια, ξκανά ένα ώροδιο δινερό, ἔνα δινερό τόσο γλυκό, ὥστε μισὸς ἔκλεψε βλή μου τὴ γαλήνη.. Μάς αὐτὸς δὲν ήταν παρά δινερό..

Τώρα ξύτησα καὶ δὲν ἐλπίζω πεια.. “Έκανα επίσης καποτε ἔναν ὄρκο καὶ τὸν κράτησα.. Η στιγμή ἔφτασε που ἡ ζωὴ μου θ' ἀλλάξη. Είμαι πολὺ γέρος τώρα γιὰ ν' ἀρχίσω πα καινούργια ζωὴ..”

—Πολὺ γέρος! ἐπανέλαβε η Αὐγή, σκάζοντας στὰ γέλια. Μάς ὁ μαστρο-λουδοβίκος δὲν γελούσε.

—Στὴν ήλικια μου, εἶπε σιγά, οἱ άλλοι έχουν σχηματίσει οι-κογένεια.

—Η Αὐγὴ έγινε ἔξαφνα σοθαρή καὶ εἶπε:

—Καὶ σύ, ‘Ερρίκε, φίλε μου, δὲν ἔχεις οὔτε οἰκογένεια, οὔτε τίποτε.. Δέν έγινε παρά ἔμενα..

—Ο μαστρο-λουδοβίκος ἔνοιες ζωὴρά τὸ στόμα του, μὰ ἡ κουβέντα ποὺ ήθελε νό τη σταύπαστε τὸ χεῦλη του. Γιά μια ἀδόκιμα φορά χαμηλώσας τὰ μάτια του..

—Δὲν έχεις παρά μένα, ξανακείπει η Αὐγή. Μάς τι είμαι ἔγω γιά σένα; “Ενα ἐμπόδιο στὴν εύτυχία σου..”

—Ο ‘Ερρίκος θέλησε νὰ τὴ διακόψῃ, μὰ ἔκεινη ἔξακολούθησε:

—Ξέρεις τί λένε η γειτόνισσες; Λένε: «Αφοῦ η μικρή δὲν είνει οὔτε κόρη του, οὔτε δεδελφή του, οὔτε γυναῖκα του, είνε..»

—Αὐγή, τὴν διέκοψε ὁ ‘Ερρίκος μὲ τὴ σειρά του, ἐδώ καὶ θεκασσοτῷ χρόνια, είσαι δόλκληρη η εύτυχία μου..”

—Είσαι μεγαλύψυχος γιὰ νὰ τὸ λές καὶ σ' εὐχαριστώ μὲ δόλη μου τὴν ψυχή..”

—Εμειναν γιὰ μια στιγμή κ' οἱ δύο σιωπηλοί. Η στονεγώσα τοῦ μαστρο-λουδοβίκου ήταν διλοφάνερη. Η Αὐγή διέκοψε πρώτη τὴ σιωπή καὶ εἶπε:

—‘Ερρίκε, δὲν έρω τίποτε ἀπὸ τὶς σκέψεις σου, δὲν έρω τίποτε ἀπὸ τὸ έργα σου.. Δὲν έχω οὔτε τὸ παπαϊκρό δικαίωμα νά σὲ κατηγορήσω.. Μάς είμαι πάντοτε μόνη καὶ σκέψομαι έσενα. Ιονοδίκη μου φίλε.. Είμαι ζέσηαι, πώς ώπερουν στινομένης ποὺ μαντεύω τὰ πάντα..” Οταν ἡ καρδία μου σφίγγεται καὶ δάκρυνα μοῦ πλημμυρίζουν τὰ μάτια, λέσι μέσα μου: “Αν δὲν ήμουν έγω, θὰ είχε μιὰ σύζυγο ἀγυπτημένη, ποὺ θὰ τὸ διαστέδαιε στὴ μοναξιά του. Αν δὲν ήμουν έγω, τὸ σπίτι του θὰ ήταν μεγάλο καὶ πλούσιο..” Αν δὲν ήμουν έγω, θὰ μπορούσανε νὰ πασσούνται παντοῦ μὲ τὸ πρόσωπο ξεσκέπαστο..”

—Ερρίκε, έκανε περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ μ' ἀνταπήσης σάν καλός πατέρας.. Μὲ σεβάστηκες κ' ἀναγκάστηκες νὰ καμουφλήσεις τὴν δριψὴ τῆς καρδιᾶς σου..”

Τὰ λόγια αύτά της Αὐγῆς έβγαιναν μέση ἀπὸ τὴν ψυχὴ της. Μάς η διπλωματία εἶνε ἔμφυτη στὶς κόρες της Είσας. Η Αὐγή μιλησε ἔτσι, λατρεύασσε ποτὲ η μαστικό τῆς ψυχῆς τοῦ ‘Ερρίκου, μάς τὸ στρατήγημα της δέν έπιασε.

—Φτωχὸ παιδί, ἀπάντησε ὁ ‘Ερρίκος ψυχρά.

Συγχόνως τὸ βλέμμα του χάθηκε μεσά στὸ κενό.

—Ο καιοδός περινεί, μουρούρισε σὲ λίγο.

—Επειτα, ξεφύρισε, σάν νὰ τοῦ ήταν ἀδύνατο πειά νὰ συγκρατηθῇ, φώναξε:

—Οταν δὲν θὰ μὲ θλέπης

—“Ωστε νοιώθεις γιὰ μένα τὴ στοργὴν ένδος πατέρα, ‘Ερρίκε; ρώτησε η Αὐγή.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

δύναμι της ψυχής της. 'Ο Θεός δέν μπορεί νά τό θελήση αύτό. . Μισανοίξεις και κουρτίνες τοῦ παραθύρου της κι' ὀπώμπησε στὸ περδάκι γιά νά έρδοσί τοῦ φλογισμένο μέτωπο της. Μεγάλη κίνησις ἐπικρατούσε στὸ δρόμο. Τό πλήθος στημαγνοταν γύρω απ' τὴν είσοδο τοῦ Παλαιοῦ Ρουσιγάλ, γιά νά δῆ τοὺς προσκαλεσμένους τοῦ ἀνακτορικοῦ χοροῦ πού θα περνούσαν. Στὴν ἀρχή, ἡ Αὔγη δέν ἔδωσε καμψιά προσσοχὴ σ' ὅλ' αὐτά... Τι τὴν ἔνδερεφαν αὐτὴν ἡ κίνησις κι' ὁ θόρυβος... Μα ἔσφινα, εἰδε σ' ἔνα πολυτελές ἀμάξι, δυό κυρίες μὲ λαμπτερὲς τουαλέττες χοροῦ: μια μητέρα και μιὰ κόρη... Διάκρυα κυλήσαν στὰ μάγουλά της κι' εἴπεται ἔνοιασε κάτι σαν θάμποτα μ' ἀπλώνεται προσποτά στὰ μάτια της.

—'Αν μη μητέρα μου εἶνε κι' αὐτή στὸ χορό! σκέφτηκε. Δέν ήταν καθόδη ἀπίσθιο αύτο... Τότε ἡ Αὔγη ἀρχίσει να κυττάξῃ πιὸ προσεκτικά, διτι μπορούσε νά δῆ απ' τὴ λαμπρότητα τῆς Ἑρτῆς. Κι' δέν ἔδει, τὸ μαντεύει, τὸ φανταζόταν... Κ' ἔνοιασε μιὰ σόριστη ἐπιθυμία πού μεγάλωνε ὀλόνεα... Ζήλεις αὐτές τὶς νέες κόρες που ήσαν τόσο λαμπρά στολισμένες, που φορούσαν μαργαριτάρια γύρω απ' τὸ λαιμό, ἀλλά μαργαριτάρια και λουλούδια στὰ μαλλιά, ὅχι για τὰ μαργαριτάρια τους, ὅχι για τὰ στολίδια τους, ἀλλά γιατὶ ήσαν κοντά στὶς μητέρες τους. 'Ἐπειτα δέν θέλησε νά δῆ πεια τίποτε, γιατὶ δειχεις αὐτές κι' χαρεῖς ἀπότελουσαν σάν μια ποσσόληστη οὐθιλψή της. Αὐτές η πρόσχαρες, κραυγές, ἀπότος ὁ κόσμος που γκεντούσε, αὐτός ο βόρυθος, αὐτά τὰ γέλια, αὐτές η λόμψεις, αὐτοί οι ήχοι τῆς δρήχνηστρας, που εἶχε κιόλας αρχίσει νά παίζει, ὅλ' αὐτά τὴν βάρσιναν... Κ' ἔρκευτε τὸ φλογισμένο κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της.

'Ἐντωμεταξύ, ή Φραγκισκή κι' ο ἔγγονός της Ζάν-Μαρί είγυαν τελειώνει τὶς δουλειές τους στὴν κουζίνα.

—Γιαγιά, είπε τότε ὁ Ζάν-Μαρί, θα κατέω λίγο στὸ δρόμο για νά κυττάξω...

—Πήγανε, ἀλλά μην ἀργήσει...

'Ο Μπερισόδην, χορός νά χάνη στηγιή, ἔτρεξε ἔξω. Συγχρόνως ἡ γιαγιά του κυττάξει στὸ δρόμο τὸ δωματίο τῆς Αὔγης.

—Κύταξε! είπε. 'Ο κ. Ιπτάκης ἔφυγε κιώνας! 'Ο φωτάκος μας ἀγγελος είνε πάλι μόνος!...

Καὶ τῆς ἥρης ή καλὴ σκέψι νά πάν νά κυπτήση συντροφιά στὴ φτωχή της κυρία. Ζάν-Μαρί ἔκεινη τὴ στηγιή, οἱ Ζάν-Μαρί ἔνοιασύρισε φονάζοντας:

—Γιαγιά... Γιαγιά!.. 'Ελα νά δῆς κι' ἔποι και νά θαμποθοῦν τὰ μάτια σου ἀπ' τὰ διασωτικά και τὰ γρυσσάφια...

—Αὐτά δέν μ' ἔνδιασφέρουν ἔμενα! Απάντησε ἡ Φραγκισκή, ύψωντας τοὺς ὕδωρας της.

—Ἄχ! 'Ελα νά δῆς!... Μιὰ στιγμούλα μόνο.. 'Ελα!.. Θα χάσσης!...

—Καὶ ποιός θα φυλάξῃ τὸ σπίτι;...

—Μά δέν θ' ἀπομακρυνθούμε ούτε δεκα δέκα θῆματα! Θά ἔχουμε τὸ νοῦ μας στὴν πόρτα! 'Ελα, γιαγιά, ἔλα!...

Καὶ πάνοντάς την ἀπ' τὸ χέρι, τὴν τρέφεταις.

—Η πόρτα ἔμεινε ἀνοιχτή.

Βγαίνοντας στὸ δρόμο, περάσσαν κάτω απ' τὸ παράθυρο τῆς Αὔγης, μά ἔκεινη ούτε τοὺς εἶδε. 'Η ονειροπόληση της τὴν τυφλώνε...

—Νά μήν ἔχω ούτε μιὰ φίλη! φωτύριζε ἡ Αὔγη. Νά μήν ἔχω ούτε μιὰ συντρόφισα γιά νά ζήτησα τὴ συμβούλη της.

—Ἐξαφάνα, τὴ στηγιή ἔκεινη, ἄκουσε ἔναν ἀλφόρο θόρυβο πίσω της, μέσα στὴν κρεβεστακάμαρη 'Αμεσως γύρισε ζωηρά πίσω της πίσω. 'Ἐθύνατε τόμει κραυγὴ τρόμου, στὴν δοπία τῆς ἀπάντησε ἔνα πρόσχαρο γέλιο. Μιὰ νέας γυναίκας στεκόταν μπροστά της, φωρώντας τόνδιμο ἀπό σατέν ρός, μὲ μάσκα κι κόμμων χορού.

—Η δεσποινίς Αὔγη; είπε ἡ προσωπιδοφόρος, κάνουντας ιιιάς θεάθεσις ὑπόλοιποι.

—Μήποις δινείρουμα: φώναξε ἡ Αὔγη. Αὐτή κι φωνή!...

—Η ἀγνωστή ἔθγαλε τὰ μάσκα της και τὸ χαριτωμένο πρωσπόκι τῆς ντόνας Κρούζ παρουσιάστηκε.

—Φωλάσ! φώναξε ἡ Αὔγη. Είνε δυνατόν:.. 'Εσύ είσαι;

—Η ντόνα Κρούζ, ἀνάλασφη σὰν αυλίδα, τὴν ἔκλειση μέσα στὴν ἀγκαλιά της. 'Αλλαξαν πολλά και γρήγορα φιλιά, σὰν δυό μικρές περιστέρες που φιλούνται και παίζουν...

—Κι' ἀκριβών αυτή τὴ στηγιή παραπομμένου πού δέν ἔχοι ούτε μιὰ φίλη! είπε ἡ Αὔγη. Φωλάσ, μικρή ωμού Φωλάσ, πόσο είμαι εύχαριστημένη πού σέ θλέπο!

—Ἐπειτα, κυριεύμενη ἀπό μια ξαφνική ἀνησυχία, ἐπρόσθεσε:

—Μά ποιός σ' ὅφησε νά μηπᾶς μέσας... Ή ίσοδος στὸ σπίτι ἀπαγγειρεύεται...

—Μια ή πότεστα ήσαν ἀνοιχτή και κανέις δεινή θριοκόταν στὸ

σπίτι...

—Η Αὔγη ἔτρεξε γρήγορα στὴν κουζίνα. Δέν ήταν πράγματι κανεὶς πουθενά και ή ἔξωπότα θριοκόταν ἀνοιχτή. Φώναξε τὴ Φραγκισκή και τὸ Ζάν-Μαρί, μά κανέις δέν τῆς ἀπάντησε. 'Εμεῖς' έρουμε ποῦ δύσικότουσαν ἔκεινη τὴ στιγμή, ή Φραγκισκή κι' ο Ζάν-Μαρί. 'Η Αύγη δημιούσε τὸ ἀγνοούσε. 'Ἐπειτα ἀπό τη μυστηριώδη ἀναχώρησι τοῦ Ἐρρίκου, οἱ ὄποις τὴν εἶχε προειδοποίησε διτι ή νύχτα θά ήταν γεμάτη περιπέτειες, δέν μπόρεσε πάρα νά σκεφτῇ:

—Ο 'Ἐρρικος, χωρὶς ἄλλο, τοὺς ἀπομάκρυνε...

—Εκλεισε τὴν πόρτα μονό μὲ τὸ λουκέτο και ξαναγύρισε πρὸς τὴ ντόνα Κρούζ, ὅποιας ἔκανε ρεβερέντζες ιπτρὰ στὸν καθημέφτη:

—'Αθόρε με νά σὲ κυττάξω μὲ τὴν ἀνεσί μουτή τῆς είπε η ἀπογιανωπούλα. Πόσο μεγάλωσες κι' ὑδρόφηνες!

—Κ' ἔσου! τῆς ἀπάντησε η Αὔγη.

—Κυττάχτηκαν κι' ή δυσ μ' ἔνα χαρούμενο θαυμασμό.

—Μα γιατὶ φοράς αὐτό τὸ κουστούμι; ρώτησε σε λίγη η Αύγη.

—'Ελνη ἡ τουάλεττα μου τοῦ χοροῦ! ἀπάντησε η ντόνα Κρούζ. Σοῦ ἀρέσει;

—Ἐίνε ὑπέροχη... Καταλαβαίνω!.. Καταλαβαίνω!.. Θά παιζης σε κανένα θέατρο έδω στὸ Παρίσι.

—Μπάλι ἀπάντησε περιφροντικά η ντόνα Κρούζ. 'Έγω, θεατρίνα! Πρόκειται ίνα πάσι ἀπλούστατα στὸ χορό...

—Σὲ ποιό χορό;

—Ἐνας μόνο χορός δίνεται ἀπόφε...

—Σὲ τὸ χορὸ τοῦ ἀντιτασσειλέως:

—Θεέ μού! Ναι... Στὸ χορὸ τοῦ ἀντιτασσειλέως, ώραίσα μου... Μὲ περιμένουν στὸ Παλαιοῦ Ρουσιγάλ, όπου θά μὲ παρουσιάση στὴν Α. Β. 'Ψηλότητα τὸν ἀντιτασσειλέως η ποικήπισσα Παλατίνα, ή μητέρα του... Καταλαβεῖς, ώραίσα μου;

—Η Αύγη ἔνοιξε διάπλατα τὰ μάτια της.

—Σὲ ξαφνιάζει αὐτό; ρώτησε η ντόνα Κρούζ, μαζεύοντας τὴν οὐρά τοῦ αὐλικοῦ φορέατός της. Γιατὶ αὐτὸν σὲ ξαφνιάζει; Μά, κατά θάσος, μὲ ξανονάζει κ' ἔμενα!... Ξέρεις, εἰν' ἔνα σωρὶς ιστορίες, κι κορούλια μου... Θά σου τὰ δηγγιθρῶδη δύλ' αὐτά...

—Μά πῶς θρήκες τὴν κατοικία μου; ρώτησε η Αύγη

—Τὴν ξέρεια. Είχα τὴν ἀδεια νά σὲ ίδω!... Γιατὶ, κ' ἔχω τώσα αφέντη...

—Ἐγώ δέν ᔁχω κανένα άφέντη! τὴν διέκοψε μὲ μιὰ περόφωνη κίνησι η Αύγη.

—Ἐπρόκειτο νάρθω νά σὲ ίδω αύριο τὸ πρωί... Μά κατί συνιέθη κ' ή ήρθα τορίτερα...

—Μ' ἀγαπάς λοιπόν πάντοτε;

—Μέχρι τρέλλας! ἀπάντησε η ντόνα Κρούζ. Μά ἀρέσει με νά σου πού πάνω είνε έντελῶς άγνωστο, ἀπό τὸ Σαίν-Μαγκλουάρ δύσ έδω...

—'Από τὸ Σαίν-Μαγκλουάρ! τη διέκοψε ζωηρά η Αύγη. Κατεκτεῖς, λοιπόν, πρὸς αὐτό τὸ μέρος;

—Ναι, ἔχω ἔκει τὴ φωλά μου, δπως ἔχεις ἔσυ έδω τὴ δική σου, ὅμορφα που πουλάκια... Μονάχα πού δηκή μου είνε πού πόλι χαριτωμένη... 'Ο δικός μου δ λαγκαρντέρ είνε πάμπλουτος...

—Σουτ! Εκανε η Αύγη, βάζοντας τὸ δάχτυλο της στὰ χειλη της. Μήν ἀναφέρεις αὐτὸ τὸ δνομα...

—Καλά!.. Καλά!.. Βλέπω δτι τὰ ωστήρια ἔσακολοισθου...

—Ημουν λοιπὸν ἔξαρτεικα στενοχωρημένη, σταν ἔξαφνα ἄκουσε ἔνα χτύπημα στὴν πόρτα τῆς κάμαρής μου... Καὶ πρὶν ἀκόμα προφτάσω ν' ανοίξω, κάποιος μπήκε μέσα... 'Ηταν ἔνας θωρατικός ἀσκητος και κακοφιαγμένος. Μὲ χαρητέστης μὲ δέδαφισα υπόπλκοι κ' ἔχω τοῦ ἀνταπέδωσα τὸ χαρητισμό, θεάζοντας δλα τὰ δυνατά μου για νά μη γελάσω.. Τόσο κομικός ήταν... 'Ἐπειτα, δ ἀγνωστος μισθείτης, θα τὴν δόηγησιο εἴκει άκριῶς δπου θά θήθελε νά πάπ...

—Αυτός ο ἀνθρωπός ήταν ἔνας καμπουρής; ρώτησε η Αύγη ζωηρά.

—Ναι, ένας καμπούρης! 'Εσύ μου τὸν ξυτειλες;

—Οχι! Οχι ἔχω!

—Τὸν ξέρεις;...

—Τὸν ξέρω, ἀλλά δέν τοῦ έχω ιιιήσει ποτέ...